

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 187/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou MADEJ & PARTNERS s. r. o., Mýtna 42, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Róbert Madej, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 101/2021-181 z 28. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a svojho práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sa pod sp. zn. 23 C 60/2020 vedie spor o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) medzi žalobcom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) a žalovanou sťažovateľkou. V priebehu sporu žalobca podal návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, v ktorom žiadal, aby súd zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam evidovaným na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], vedených pre okres [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ], ktoré sú vo vlastníctve sťažovateľky, a to na účel zabezpečenia jeho údajnej pohľadávky vo výške 375 000 eur ako vyrovnacieho podielu

v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd uznesením z 21. júna 2021 návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

3. Na odvolanie žalobcu krajský súd napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam tak, ako navrhoval žalobca, pretože bol toho názoru, že žalobca osvedčil existenciu pohľadávky, ako aj dôvodnú obavu z ohrozenia exekúcie.

3.1. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na listinné dôkazy predložené do konania, ktoré preukazovali, že žalobca uzatvoril so sťažovateľkou manželstvo, bezpodielové spoluvlastníctvo manželov bolo zrušené počas jeho trvania, nehnuteľnosti, ku ktorým navrhol zriadit' záložné právo, sú vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky, ako aj to, že nehnuteľnosti boli nadobudnuté počas trvania manželstva. V návrhu žalobca tvrdil, že nehnuteľnosti boli získané z prostriedkov, ktoré získal z podnikateľskej činnosti pred uzavretím manželstva so sťažovateľkou. Žalobca si v rámci vyporiadania BSM uplatnil vyrovnací podiel v čiastke zodpovedajúcej 75% trhovej hodnoty dotknutých nehnuteľností. Obavu z ohrozenia exekúcie preukazoval tým, že sťažovateľka predala motorové vozidlo patriace do BSM, ako aj garážové státie, a je tu predpoklad, že do právoplatného skončenia konania o vyporiadanie BSM už nebude čo postihnúť výkonom rozhodnutia.

4. Pred vydaním napadnutého uznesenia krajský súd listom z 23. septembra 2021 oznámil sťažovateľke, že má možnosť vyjadriť sa k odvolaniu žalobcu v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Sťažovateľka prevzala výzvu 29. septembra 2022 a podaním doručeným krajskému súdu 12. októbra 2021 sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu. Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovateľka sa v odvolacom konaní nevyjadrila a tvrdenia žalobcu účinným spôsobom nepoprela. Predmetné vyjadrenie sa nenachádzalo v súdnom spise v čase rozhodovania krajského súdu, ale bolo žurnalizované až dodatočne.

5. Dovolacie konanie iniciované sťažovateľkou z dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) bolo neúspešné, keď Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. októbra 2022 (právoplatným 6. decembra 2022) dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, pretože nesmerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej ani proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s rozhodovaním a napadnutým uznesením krajského súdu.

7. Žalobca v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia uviedol, že počas trvania manželstva nadobudli do BSM okrem iného aj 4-izbový byt zapísaný na [REDAKOVANÉ], pričom táto nehnuteľnosť mala byť obstaraná z finančných prostriedkov, ktoré získal žalobca z podnikateľskej činnosti pred uzavretím manželstva. Krajský súd s ohľadom na údajnú pasivitu sťažovateľky uveril skutkovým tvrdeniam žalobcu a zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľky. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že krajský súd porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie tým, že z neznámych príčin neprihliadol a vôbec sa nezaoberal jej vyjadrením doručeným odvolaciemu súdu 12. októbra 2021. V predmetom vyjadrení poukázala na to, že žalobca zamlčal rozhodujúce skutkové okolnosti, a to že na základe notárskej zápisnice spísanej 6. augusta 2014 došlo medzi stranami sporu k dohode o zúžení rozsahu BSM. Na základe predmetnej notárskej zápisnice sťažovateľka nadobudla do svojho výlučného vlastníctva

nehnuteľnosti zapísané na [REDAKOVANÉ] (4-izbový byt a garážové státie), pričom v zmysle notárskej zápisnice boli na kúpu nehnuteľnosti použité finančné prostriedky, ktoré boli vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky. Tieto nehnuteľnosti preto neboli nikdy súčasťou BSM, tento majetok nemôže byť predmetom jeho vyporiadania a nemôže existovať ani nárok na „vyrovnací podiel“, ktorého sa žalobca domáha.

8. Z uvedeného sťažovateľka vyvodzuje, že jej vyjadrenie spolu s dohodou o zúžení rozsahu BSM malo mať z hľadiska rozhodovania odvolacieho súdu rozhodujúci význam. Ak však krajský súd vydal napadnuté uznesenie bez dostatočne zisteného skutkového stavu a bez toho, aby prihliadol na argumenty sťažovateľky, porušil jej procesné práva. Súčasne zasiahol do jej majetkovej sféry tým, že zaťažil jej majetok záložným právom, ktorým ju obmedzil vo výkone jej vlastníckych práv.

III.

Vyjadrenie krajského súdu

9. Ústavný súd považoval za vhodné doručiť ústavnú sťažnosť sťažovateľky ešte pred jej predbežným prerokovaním krajskému súdu na vyjadrenie. Krajský súd vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 14. marca 2023 uviedol, že po tom, čo mu bola predložená vec na rozhodnutie, vykonal úkony vyplývajúce mu z § 344 CSP a § 329 ods. 1 druhej vety CSP, pričom výzvu na vyjadrenie sa k odvolaniu si sťažovateľka prevzala 29. septembra 2021. Z obsahu spisu nevyplýva, že by sa sťažovateľka do rozhodnutia odvolacieho súdu vyjadrila, resp. že by o tom mal krajský súd vedomosť pred svojím rozhodnutím. Krajský súd uznesením z 28. októbra 2021 rozhodol tak, že vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom v odôvodnení uviedol, že sťažovateľka sa k odvolaniu a k návrhu žalobcu nevyjadrila. Na nasledujúcom liste (č. k. 185 spisu) sa nachádza úprava súdu prvej inštancie smerujúca k doručeniu napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, datovaná dňom 8. novembra 2021. Na č. 1. 187 a nasl. spisu sa nachádza vyjadrenie sťažovateľky z 11. októbra 2021 k odvolaniu žalobcu a úprava predsedníčky senátu odvolacieho súdu z 5. novembra 2021 pre kanceláriu, aby dané podanie zaslala súdu prvej inštancie spolu so spisom. S odstupom času sa však krajský súd už nevedel vyjadriť prečo nebolo vyjadrenie sťažovateľky založené do spisu bezprostredne po jeho príchode na súd, ak bolo doručené krajskému súdu.

10. K námietke sťažovateľky o tom, že krajský súd porušil jej práva, ak nezohľadnil jej vyjadrenie k odvolaniu, uviedol, že aj v prípade, že by mal o ňom a o jeho obsahu vedomosť pred rozhodnutím, neovplyvnilo by to jeho rozhodnutie. Ide totiž o veľmi strohé vyjadrenie a sťažovateľka uviedla iba to, že spolu so žalobcom uzavreli dohodu o zúžení rozsahu BSM a že do svojho výlučného vlastníctva nadobudla nehnuteľnosti zapísané na [REDAKOVANÉ], pričom neuviedla, z akých peňažných prostriedkov ich nadobudla. Pre rozhodnutie krajského súdu, vychádzajúc dôsledne z ustanovení procesného právneho predpisu upravujúceho zabezpečovacie opatrenie, nebolo dôležité, či si strany sporu vymienili zúženie BSM alebo nie. Z obsahu spisu vyplýva, že neuzavreli dohodu o vyporiadaní BSM, čo zákonodarca dovoľuje, naďalej pretrváva spornosť o tom, čo patrí do BSM. Žalobca v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia označil skutočnosti rozhodujúce pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, osobitne správanie sťažovateľky, a tieto aj osvedčil. Sťažovateľka k nim vo svojom vyjadrení nezaujala žiadne stanovisko. Spornosť o tom, čo patrí a čo nepatrí do BSM, bude odstránená až v konaní vo veci samej po vykonanom dokazovaní, a tiež po preukázaní či a čo konkrétne bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený majetok jedného z manželov, resp. na majetok, ktorý je vedený

výlučne v prospech len jedného z manželov. Zdôraznil tiež, že žalobca sa predmetnou žalobou nedomáhal vyporiadania BSM k dotknutým nehnuteľnostiam, ale si uplatnil nárok na finančnú náhradu v sume, ktorú vynaložil na majetok vedený vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky. Na základe všetkých týchto dôvodov je krajský súd toho názoru, že napadnutým uznesením neporušil práva sťažovateľky.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv sťažovateľky uznesením krajského súdu, ktorým ako odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zriadil k špecifikovaným nehnuteľnostiam záložné právo v prospech žalobcu, a to na účel zabezpečenia jeho pohľadávky vo výške 375 000 eur ako vyrovnacieho podielu, ktorý je predmetom prebiehajúceho sporu o vyporiadanie BSM.

12. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie zabezpečovacieho opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv zabezpečovacím opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú zabezpečovacie opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán sporu (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje zabezpečovacie opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o zriadení zabezpečovacieho opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných (resp. zabezpečovacích) opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

13. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na nariadenie či zrušenie zabezpečovacieho opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

14. V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, pričom sa podrobne oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednávanej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tak, ako ho ústavný súd zhrnul v rámci bodu 3 tohto uznesenia, vyplýva, že krajský súd pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia skúmal, či je daná existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, či žalobcom tvrdené a osvedčené

skutočnosti odôvodňovali potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie v ním navrhovanom znení (princíp opodstatnenosti), či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáhal (princíp efektívnosti), či navrhovaným zabezpečovacím opatrením nebude vytvorený nenávratný stav a či právne účinky zabezpečovacieho opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality). Po dôkladnom preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa dočasne upravujú pomery medzi stranami sporu, ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľné. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné nariadiť zabezpečovacie opatrenie a zriadiť záložné právo k špecifikovaným nehnuteľnostiam. Ústavný súd vníma snahu krajského súdu eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu tohto konkrétneho civilného sporového konania nastať, čo nepochybne je cieľom zabezpečovacieho opatrenia. Súčasne ide o dočasnú úpravu práv a povinností strán sporu, ktorá neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Ústavný súd teda nezistil, že by výklad a závery, ku ktorým v napadnutom uznesení dospel, boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

16. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že krajský súd pri nariadení zabezpečovacieho opatrenia vychádzal výlučne z tvrdení žalobcu a nechal na úvahu jej vyjadrenie, ústavný súd uvádza, že pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú inak potrebné na vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej. Uvedené vyplýva aj z prvej vety § 329 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného (resp. zabezpečovacieho) opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Požiadavka rýchlosti prevláda nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní mal súd vykonať dokazovanie. Pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou a najmä naliehavosťou jej riešenia, ktorú krajský súd nepochybne zohľadnil v čase svojho rozhodovania a dostatočne vyargumentoval.

17. Situácia sťažovateľky bola iná v tom, že o nariadení zabezpečovacieho opatrenia rozhodol krajský súd v konaní o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, a v takom prípade relevantná právna úprava výslovne stanovuje, že sa umožní protistrane vyjadriť k odvolaniu a návrhu na nariadenie neodkladného (resp. zabezpečovacieho) opatrenia (§ 329 ods. 1 druhá veta CSP). Túto povinnosť si krajský súd nepochybne splnil. Je mu však potrebné vytknúť, že pri svojom rozhodovaní nemohol prihliadnuť na vyjadrenie sťažovateľky, pretože (z dosiaľ neznámych príčin) ho nemal k dispozícii. Takéto (zjavne neúmyselné) opomenutie nemožno podľa názoru ústavného súdu bez ďalšieho považovať za porušenie dosahujúce ústavnoprávny rozmer, ale je potrebné vyhodnotiť ho s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Princíp kontradiktórnosti konania, ktorého porušenie sťažovateľka v tejto súvislosti naznačuje a ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, totiž nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe

ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená a tým jej pozícia objektívne oslabená.

18. K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i Európsky súd pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17]. Obdobne predtým ústavný súd v odlišnom stanovisku k nálezu č. k. III. ÚS 408/2016 z 18. októbra 2016 uviedol, že pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESLP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05). Rovnaké závery prijal ústavný súd aj vo veci č. k. IV. ÚS 660/2020 z 15. decembra 2020.

19. Ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach uzavrel (napr. III. ÚS 294/2020), že cieľom zabezpečovacieho opatrenia je eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Zabezpečovacím opatrením sa teda má poskytnúť rýchla ochrana porušených alebo ohrozených práv subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie. Vzhľadom na zmysel tohto procesného inštitútu sa v konaní a rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neuplatňuje princíp kontradiktórnosti a princíp rovnosti strán sporu tak striktne ako v konaní vo veci samej. Všeobecný súd tak nemusí pri zisťovaní rozhodujúcich skutočností dbať na všetky formality, ako to je pri riadnom procesnom dokazovaní vo veci samej, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Uvedené platí tak na úrovni rozhodovania na súde prvej inštancie, ako aj pri rozhodovaní na súde odvolacom (III. ÚS 670/2017).

20. S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd zamerlal na obsah vyjadrenia sťažovateľky k odvolaniu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, v ktorom sťažovateľka v stručnosti uviedla informáciu o tom, že strany sporu uzavreli dohodu o zúžení rozsahu BSM týkajúcu sa (výlučne) nehnuteľností zapísaných na [REDAKOVANÉ]. Ďalej uviedla iba to, že peňažná pohľadávka žalobcu vo výške 375 000 eur neexistuje, a preto neboli splnené zákonné podmienky na to, aby súd nariadil zabezpečovacie opatrenie. K navrhovanému zriadeniu záložného práva k ostatným nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré sú taktiež v jej výlučnom vlastníctve, sa sťažovateľka žiadnym spôsobom nevyjadrila. Rovnako nerozporovala ani tvrdenia žalobcu o tom, že predala motorové vozidlo patriace do BSM a že previedla vlastnícke právo k jednej z nehnuteľností; teda žiadnym spôsobom nevyvrátila, resp. nerozptýlila obavy žalobcu z ohrozenia exekúcie.

21. V tomto ohľade sa ústavný súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že nebolo podstatné, či si strany sporu vymienili zúženie BSM alebo nie. Spornosť o tom, čo patrí a čo nepatrí do BSM, bude odstránená až v konaní vo veci samej po vykonanom dokazovaní, a tiež po preukázaní toho, či a čo konkrétne bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený majetok jedného z manželov, resp. na majetok, ktorý je vedený výlučne v prospech len jedného z manželov. Zabezpečovacie opatrenie slúži iba na zabezpečenie peňažnej pohľadávky, pričom podmienkami, ktoré musia byť splnené na jeho nariadenie a ktoré súd pred jeho nariadením skúmal, bolo preukázanie existencie

pohľadávky a dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie (bod 3.1. tohto uznesenia), pričom týmto premenným sa vyjadrenie sťažovateľky nevenovalo, resp. ich nespochybnilo.

22. Hoci by teda bolo možné dôvodne namietat' čistotu procesného postupu v uvedenej veci, keď krajský súd nemal k dispozícii vyjadrenie sťažovateľky, tento postup vo svojich dôsledkoch neovplyvňuje záver ústavného súdu uvedený v predošlých bodoch, ku ktorému dospel v súvislosti s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu. Je potrebné zdôrazniť, že nie je úlohou ústavného súdu perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nimi urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (I. ÚS 76/2015, I. ÚS 281/2019).

23. Z hľadiska posúdenia potenciálneho porušenia základných práv, ktoré sťažovateľka označila v ústavnej sťažnosti, je tiež podstatné, že o žalobe o vyporiadanie BSM okresný súd dosiaľ nerozhodol. Z toho vyplýva, že aj keď nariadením zabezpečovacieho opatrenia došlo dočasne k obmedzeniu jej práv (nie nad nevyhnutnú mieru, ako bolo vyhodnotené), je jej ako strane sporu zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je totiž iba také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013). Bez významu nie je tiež skutočnosť, že ochranu sťažovateľkou označených práv poskytuje Civilný sporový poriadok a civilný súd aj možnosťou navrhnúť zrušenie zabezpečovacieho opatrenia za splnenia zákonných podmienok (§ 344 v spojení s § 334 CSP).

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje príčinná súvislosť takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu